

In jaz tepec sem se plazil krog vas in moje oči so vas prosile ljubezni. Vi in ljubezen?! Denar je vaša ljubezen in vaš Bog!

Nekdaj me je poljubilo dekle, sem na usta z vročimi poljubi, ki so mi žgali pamet in palili srce. Čez štirinajst dni sem jo srečal na ulici. Smejala se mi je v obraz in ko sem šel mimo nje in vso dušo vsilil v pogled, je siknila : berač.

Ha, ti gomazen človeška, kako te črtim!

Zadnji moj dih bo kletev za vas, vi vampirji človeški.

Kaj bi mi bilo treba umirati v najlepši mladosti, da ste mi dali kruha. Jaz sem stradal, ko ste se vi mastili!

Vsak moj dih je sovražstvo, samo to mi še neda umreti in živelo bo še, ko bode moje truplo že davno trohnilo v zemlji. — —

Zdaj že dva meseca stanujem v sobici. Prsa me bole, včasih čutim, fine, boleče bodljaje. V noči zbuja moj kašelj nevidne, mrtve duhove. Mrzlo se plazijo po mojih licih in počasno se rogajo iz tmine. Jaz molim dolge, svete molitve in v prsih mi trepeče mrzel, resigniran strah. Kadar zaspim, me obiskujejo težke, hudobne môtore in pot mi izbija po vsem telesu.

Ljudje pravijo, da sem bolna. Moja lica so bleda, samo včasih se vžge pod fino, prozorno kožo živa, hektična rdečica.

In če sem bolna, kaj za to?! Prav nič se ne bojim.

Tisti stari papir, ki sem ga našla v miznici, čitam vsak dan za steno pa sem kupila bakrorez Böcklinovega »otoka mrtvih.«

Le naj zvení, le naj zvení ...

Močij peklenških strastni boj
zda j v duši mi hrumi,
ki zmučena, oj zmučena
mirú si spet želí ...

A čembolj stezam jaz roke,
za krsto mrtvih nad, —
tem globlje pada, pada spet
v obupa mi propad!

Le naj zvení, le naj zvení,
pošastij zdaj krohot ...

Ha, ha, radujte se vsaj ve
nad muko mojih zmot! ...

Zorana.

